

Závěť

Je to málo, nebo mnoho
mého žití třicet let
kolik již útrap, úskoků
již jsem musel zažít
vypít kalichů hořkosti do dna
koho že to mám ctít
toho, koho ze srdce nenávidím?
Nikdo a nikdy mě k tomu nikdo nedonutí!

jak zacházeli se mnou
pokusím se odpovědět
verši, co do kolen je dostanou
jako oni se mnou, tak já s nimi
jen o chlebu a vodě
kéž by si to také užili
církev mě učí milovat
„modli se za své vrahy“

když chodím světem sem a tam
nemohu být, kde bych to miloval
stálou nenávist
k vrchnosti musím v sobě mít
slibuju, že kát se budu
z činů svých
jistě dojde i ke mně odpuštění
možná jen k slitování

přiznávám, že hříšný jsem
nůžky však otevřeny jsou až moc
nevědí, ti, co rozhodují
jaký úděl mají ti malí
co obcházejí jen v předklonu
mít výzbroj, jakou oni tam nahoře mají
však jen u písma zůstávám
bojuji tak, jen jak sám mohu

já stále jsem chudým
takovým zřejmě zůstanu
rozdovádím se jen momentální přízní
kdybch mlád studoval
dobrým mravům vyšel vstříc

nyní dům a teplé lože bych užíval
chodil jsem za školu
to přiznání tak bolí

ještě, že mohu alespoň
takhle trochu psát
mladou pýchu nechám na chvíli uplavat
chci do budoucnosti jiné
se podívat
tolik smrti bych kolem sebe neviděl
já vím, je mnoho boháčů i chrámů
tak mohu čekat klidně i ráj, ale neživý

na osud nebudu žehrat
strůjcem sám, nechť si je každý
jsem chudý od svého narození
proč ty nůžky se tolik rozevřely
neměl jsem nikdy toho moc
mám však svoje město
už jen proto dál budu perem bojovat
o lepší osudy svých bratří ...

Jiří Brůna, český básník